

Dynamic of Tourism Policy of China*

พลวัตด้านนโยบายการท่องเที่ยวของรัฐบาลจีน

Jie Yang¹, Keeratiporn Jutaviriya², Jaggapan Cadchumsang³

^{1,2,3}Department of Mekong Studies, Faculty of Humanities and Social Sciences, KhonKaen University, Thailand

^{1,2,3}Center for Research on Plurality in the Mekong Region (CERP)

²Corresponding Author Email: keersr@kku.ac.th

Abstract

This article is a study of how Chinese tourism policies influenced China's development during the modern time. The author analyzed related articles, theses, newspapers and policies in Chinese published in China. Tourism policies can be divided into five periods according to Chinese leaders as follows. First, during the Mao Zedong era, the implemented national develop policies didn't focus on tertiary industries, including tourism. Second, during Deng Xiaoping era, the primarily goal of tourism policies was earning foreign exchange and introducing foreign investment, however, there were no any clearly definitions or boundaries of tourism policy framework. Third, in Jiang Zemin era, the country focused more and more on domestic tourism development in order to stimulate the consumptions of Chinese people. Fourth, during the Hu Jintao era, the country was deepening reform and opening up to accept capitalism freely, and also improved economic development through tourism, therefore Chinese people have stronger economic capability and have more freedom to travel abroad. Fifth, in the Xi Jinping era, poverty still exists in society, therefore the government enacted a series of tourism strategies to reduce the gap between the rich and the poor. Thus, tourism policies not only serves as diplomatic maneuvers, but also as the bridge that promotes cultural communication between countries.

บทคัดย่อ

บทความชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพลวัตด้านนโยบายการท่องเที่ยวของรัฐบาลจีนต่อการพัฒนาประเทศในสังคมปัจจุบัน โดยวิเคราะห์จากเอกสารงานวิจัย บทความ วิทยานิพนธ์ หนังสือพิมพ์ และนโยบายต่างๆ ที่ประกาศจากหน่วยงานของรัฐบาลจีนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่เป็นภาษาจีน ผลการศึกษาพบว่า นโยบายเหล่านี้ก่อให้เกิดระเบียบกฎเกณฑ์ที่เป็นระบบมากขึ้น ทำให้ประชาชนชาวจีน รวมทั้งนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

มีเสรีภาพในการเดินทางท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ถือเป็น การดำเนินนโยบายที่สำคัญของจีนในการยกระดับมาตรฐานด้านการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาประเทศ สามารถแบ่งตามยุคของผู้นำ¹ได้ดังนี้ ยุคของผู้นำเหมาเจ๋อตงดำเนินนโยบายการพัฒนาชาติไม่เน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทที่สาม ซึ่งมีการท่องเที่ยวรวมอยู่ด้วย เนื่องจากการท่องเที่ยวถูกใช้เป็นเพียงเครื่องมือเชื่อมความสัมพันธ์กับประเทศสังคมนิยม และเป็นกิจกรรมของคนจีนโพ้น

*This article is part of IS (Mekong Studies) of Faculty of Humanities and Social Sciences, KhonKaen University, titled "The Effects of Tourism Policies on Modern Society of China". The author would like to thank the Center for Research on Plurality in the Mekong Region (CERP) for their support for the research and this paper presentation

¹ ผู้นำ หมายถึง บุคคลที่ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีในประเทศจีน*

ทะเลที่กลับมาเยี่ยมญาติ ต่อมาเข้าสู่ยุคผู้นำเติ้งเสี่ยวผิง ได้เริ่มดำเนินนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเบื้องต้นเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจนำเม็ดเงินเข้าสู่ประเทศ แต่ยังไม่มีความชัดเจนในการกำหนดเป็นกรอบในการวางนโยบาย ขณะที่สมัยของผู้นำเจียงเจ๋อหมิน มีการดำเนินนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมากขึ้น เริ่มสนใจและให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในประเทศ เนื่องจากต้องการกระตุ้นการใช้จ่ายของประชาชนในประเทศ ในยุคผู้นำหูจิ่นเทา มีการดำเนินนโยบายเปิดบ้านต้อนรับทุนนิยมเสรี และเน้นทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจผ่านการท่องเที่ยว ส่งผลให้ชาวจีนที่มีกำลังทางเศรษฐกิจมีสิทธิเสรีภาพในการเดินทางท่องเที่ยวไปยังต่างประเทศมากขึ้น นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการเป็นเสาหลักในเชิงยุทธศาสตร์ ตลอดจนการใช้วัฒนธรรมที่มีอยู่อย่างหลากหลายมาพัฒนาต่อยอดเพื่อผลทางเศรษฐกิจในรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จนกระทั่งปัจจุบัน ประธานาธิบดีสี จิ้นผิง ได้ตระหนักการแก้ไขปัญหาความยากจนและลดความเหลื่อมล้ำในจีน จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวที่เน้นการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น ส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามาจับตลาดดำเนินการร่วมกับรัฐบาลเพื่อเป็นเครื่องมือในการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกับประชาชน ทั้งยังเป็นเครื่องมือทางการทูต และเป็นสะพานแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างกัน

Keywords: tourism, tourism development, tourism policies, Chinese government, leaders of China

คำสำคัญ: การท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยว นโยบายการท่องเที่ยว รัฐบาลจีน ผู้นำจีน

1. บทนำ

บทความนี้เป็นการศึกษาผ่านเอกสาร และวิเคราะห์จากเอกสารงานวิจัย บทความ วิทยานิพนธ์ หนังสือพิมพ์ และนโยบายต่างๆ ที่ประกาศจากหน่วยงานของรัฐบาลจีนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่เป็นภาษาจีน เนื่องจากการศึกษานโยบายของประเทศจีน จำเป็นต้องศึกษาจากเอกสารต้นฉบับ เพื่อให้คงเกิดความเข้าใจและความหมาย นโยบายการท่องเที่ยวเป็นประเด็นที่น่าสนใจและสามารถสะท้อนแนวโน้มการพัฒนาของประเทศ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาเรื่องนโยบายการท่องเที่ยวของประเทศจีน

ปัจจุบันนานาประเทศมองการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สามารถนำเงินตราต่างประเทศเข้ามา และเป็นส่วนสำคัญของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) เฉกเช่นเดียวกับประเทศจีนที่รัฐบาลได้ให้ความสำคัญแก่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างมาก ในพื้นที่หลายมณฑลได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักด้านเศรษฐกิจของมณฑลตนเอง ในขณะเดียวกัน รัฐบาลจีนได้ประกาศนโยบาย

ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพื่อสนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามบริบทที่แตกต่างตามยุคสมัยของกระแสโลกและตามวิสัยทัศน์ผู้นำประเทศ เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ ผู้วิจัยได้แบ่งยุคตามชื่อผู้นำจีนตั้งแต่ยุคที่ 1 มาจนถึงยุคที่ 5 เพื่ออธิบายให้เห็นว่านโยบายของผู้นำมีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างไร และเพื่อทำความเข้าใจถึงความแตกต่างในนโยบายของผู้นำแต่ละยุคในประเทศจีน ผู้วิจัยจะขออธิบายความหมายของนโยบายการท่องเที่ยวถึงพลวัตด้านนโยบายของผู้นำประเทศที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ดังนี้

นโยบายการท่องเที่ยว หมายถึง นโยบายที่รวมทั้งนโยบายและมาตรการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวและการปรับปรุงโครงสร้าง เช่น นโยบายการเงิน นโยบายการลงทุน นโยบายราคา เป็นต้น ส่วนนโยบายเฉพาะด้าน เช่น นโยบายการท่องเที่ยวไปเที่ยวต่างประเทศ นโยบายการท่องเที่ยวเพื่อบรรเทาความยากจน เป็นต้น (Shen Shanshan, 2008) ดังนั้นนโยบายการท่องเที่ยว จึงเป็นนโยบายที่กำหนดตามสภาพเศรษฐกิจ รวมทั้ง กฎหมาย มาตรการ ข้อตกลง ข้อเสนอแนะ วิธีการ เป็นต้น โดยประกาศจากหน่วยงานรัฐต่างๆ และมีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม

อย่างไรก็ตามการท่องเที่ยวของจีนจัดแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มแรก การท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศจีน (Inbound Tourism) หมายถึง ชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศจีน กลุ่มที่สองการท่องเที่ยวที่เดินทางไปต่างประเทศ (Outbound Tourism) หมายถึง คนจีนเดินทางไปท่องเที่ยวที่ต่างประเทศ และกลุ่มที่สามการท่องเที่ยวภายในประเทศ (Domestic Tourism) หมายถึง คนจีนท่องเที่ยวภายในประเทศจีน (Li Zhaorong, 2006) รัฐบาลได้ประกาศนโยบายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพื่อสนับสนุน กระตุ้น และพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามกระแสสังคมและยุคสมัยของผู้นำ ดังเนื้อหาที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้

2. ยุคผู้นำเหมาเจ๋อตง (Mao Zedong, ค.ศ. 1949-1977): ปิดบ้านซ่อมเมือง

หลังสาธารณรัฐประชาชนจีนได้สถาปนาขึ้นในวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1949 เพื่อความมั่นคงของประเทศ รัฐบาลได้ดำเนินนโยบายปิดประเทศ และขณะเดียวกัน ก็ฟื้นฟูเศรษฐกิจภายในประเทศ โดยอาศัยการพัฒนาด้านเกษตรกรรมเป็นหลัก เนื่องจากประชากรส่วนมากเป็นชาวนา นอกจากนี้ยังดำเนินการปฏิรูปที่ดิน อนุญาตให้คนจีนโพ้นทะเลกลับมาเยี่ยมญาติที่แผ่นดินใหญ่ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายดังกล่าวรัฐบาลได้จัดตั้งสำนักงานท่องเที่ยวจีนที่เมืองเซี่ยเหมิน (Xiamen) มณฑลฝูเจี้ยน (Fujian) เนื่องจากเป็นเมืองท่าชายฝั่งทะเลและมีชาวจีนโพ้นทะเลเป็นจำนวนมาก สองปีถัดมารัฐบาลได้ออกประกาศ “วิธีการสำหรับการท่องเที่ยวของคนจีนโพ้นทะเล” (ชั่วคราว) และ “วิธีการการออกประเทศจีนของคนจีนโพ้นทะเล” (ชั่วคราว) เพื่อให้เกิดความปลอดภัยและความเป็นระเบียบ และตอบสนองความต้องการของการท่องเที่ยวในกลุ่มคนจีนโพ้นทะเลที่เริ่มสนใจเดินทางท่องเที่ยว โดยนายกรัฐมนตรีอู๋หมี่ “รายงานที่ว่าด้วยการวางแผนจัดตั้งสำนักงานท่องเที่ยวระหว่างประเทศ” ใน ค.ศ. 1953 และสำนักงานท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้ก่อตั้งขึ้นสำเร็จใน ค.ศ. 1954 ที่เมืองปักกิ่ง ซึ่งสะท้อนให้

เห็นการให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของผู้บริหารประเทศ ใน ค.ศ. 1964 นายกรัฐมนตรีโจวเอินไหล (Zhou Enlai) ได้สร้างความสัมพันธ์กับต่างชาติด้วยการเยือนประเทศในแถบเอเชีย และแอฟริการวมทั้งหมด 14 ประเทศ จากนั้นภายในหนึ่งปีประเทศจีนได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศฝรั่งเศสและประเทศอื่น ๆ อีกมากกว่า 50 ประเทศ รวมถึงเปิดเส้นทางการบินนานาชาติใหม่ทั้งหมด 3 เส้นทาง คือ จีน - ปากีสถาน จีน - ตะวันออกกลาง และจีน - อัฟกานิสถาน จากการดำเนินนโยบายเชิงรุกของท่านโจวเอินไหลทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจีนมากขึ้น กล่าวคือ ในค.ศ. 1965 นักท่องเที่ยวต่างชาติจำนวน 12,877 คน ร้อยละ 86 เป็นชาวตะวันตก อีกทั้ง ในช่วงค.ศ. 1956-1965 องค์กรบริการการท่องเที่ยวของจีนได้ต้อนรับคนจีนโพ้นทะเลทั้งหมดสองแสนคนที่มาจาก 80 กว่าประเทศ และอีกกว่า 1 ล้านคนจากฮ่องกง มาเก๊าและไต้หวัน ขณะที่การท่องเที่ยวภายในประเทศ กลับไม่ได้มีการพัฒนามากนัก ต่อมาระหว่าง ค.ศ. 1967-1977 เกิดการปฏิวัติวัฒนธรรม⁵ ส่งผลให้หน่วยงานด้านการจัดการการท่องเที่ยวหลายแห่งถูกถอดถอนหรือยุบรวมกับหน่วยงานอื่นๆ หนึ่งในจำนวนนั้นคือ องค์กรบริการการท่องเที่ยวของจีนโพ้นทะเลถูกยุบใน ค.ศ. 1969 จึงทำให้การดำเนินกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวซบเซาลงทันที (Tang Chen, 2015)

อีกทั้งยังพบว่าเงื่อนไขที่มีส่วนสำคัญที่ทำให้การเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศมีน้อย เนื่องจากการออกประกาศกำหนดจำนวนวันหยุดพิเศษในรอบปีของรัฐบาลที่มีเพียง 7 วัน ตั้งแต่ ค.ศ. 1949 ปีเริ่มแรกของวันหยุดด้วยประกาศนโยบาย “วิธีการหยุดในวันเทศกาลและวันที่ระลึกของประเทศจีน” ซึ่งกำหนดต้องทำงานให้ครบวันละ 8 ชั่วโมง และครบ 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ส่วนวันหยุดตามกฎหมายตลอดทั้งปีมี 7 วัน ได้แก่ วันปีใหม่หยุด 1 วัน วันตรุษจีนหยุด 3 วัน วันแรงงาน หรือ หูอี้ (แปลตามการออกเสียงของภาษาจีนกลาง ซึ่งหมายถึงวันที่ 1 พฤษภาคม) หยุด 1 วัน วันชาติจีน หรือ สือยี้ (แปลตามการออกเสียงของภาษาจีนกลาง ซึ่งหมายถึงวันที่ 1 ตุลาคม) หยุด 2 วัน (Fu Xiaoxia, 2011)

จากที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ภายใต้การดำเนินนโยบายปิดประเทศของจีน มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเพียงการเดินทางกลับมาเยือนแผ่นดินเกิดของชาวจีนโพ้นทะเล รัฐบาลจีนอำนวยความสะดวกให้แก่พวกคนจีนโพ้นทะเลโดยจัดตั้งสำนักงานการท่องเที่ยวจีน และประกาศวิธีการต่างๆ เพื่อมีความระเบียบมากขึ้นระหว่างการเข้าออกประเทศจีน เนื่องจากจำนวนคนจีนโพ้นทะเลเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในเวลาต่อมา ท่านโจวเอินไหลเห็นความสำคัญของการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับหลายประเทศ และเปิดเส้นทางทางอากาศระหว่างประเทศใหม่ สะท้อนให้เห็นความพยายามของ

⁵ การปฏิวัติวัฒนธรรม เกิดขึ้นในช่วงระหว่างค.ศ. 1966 -1976 สืบเนื่องมาจากความขัดแย้งระหว่างกลุ่มผู้นำเกี่ยวกับแนวทางการบริหารประเทศ การปฏิวัติวัฒนธรรมดำเนินการโดยกลุ่มยามพิทักษ์แดงภายใต้การสนับสนุนของเหมาเจ๋อตงและแก๊ง 4 คน ประกอบด้วยเจียงชิง (Jiangqing) (ภรรยาของเหมาเจ๋อตง) จางซินเฉียว (Zhang Zuqiao) เหยาเหวินหยวน (Yao Wenyuan) และหวังหงเหวิน (Wang Hongwen) เป็นแกนนำหลักในการสร้างกระแสการปฏิวัติวัฒนธรรม เพื่อปลุกเร้าจิตสำนึกแห่งการปฏิวัติของประชาชนชาติจีน โดยใช้การวิพากษ์วิจารณ์มรดกทางวัฒนธรรมและกฎหมายแบบศักดินาดั้งเดิมเป็นเครื่องมือโจมตีบุคคลที่ไม่มีจิตสำนึกแห่งนักปฏิวัติตามลัทธิมาร์ช - เลนิน เป็นเหตุให้เกิดความวุ่นวายไปทั่วประเทศ

รัฐบาลจีนในด้านการท่องเที่ยว แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ปฏิวัติวัฒนธรรม ทำให้การดำเนินการในหลายด้านต้องหยุดชะงัก

ดังนั้นนโยบายการพัฒนาประเทศในยุคนี้จึงยังไม่ได้เน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สามในกลุ่มการท่องเที่ยว การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวถูกใช้เป็นเครื่องมือเชื่อมความสัมพันธ์กับประเทศสังคมนิยมและอื่น ๆ รวมถึงเป็นกิจกรรมของคนจีนโพ้นทะเลที่กลับมาเยี่ยมญาติเท่านั้น

3. ยุคผู้นำเติ้งเสี่ยวผิง (Deng Xiaoping, ค.ศ. 1978-1992): เปิดบ้านพื้นเมือง

หลังการสิ้นสุดลงของช่วงการปฏิวัติทางวัฒนธรรม ประเทศจีนภายใต้การนำของเติ้งเสี่ยวผิง ได้เล็งเห็นความจำเป็นต้องฟื้นฟูสภาพบ้านเมืองให้ทันสมัย จึงต้องการเงินตราต่างประเทศ และเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อนำมาใช้พัฒนาชาติอย่างเร่งด่วน รัฐบาลจีนได้ดำเนินนโยบายสี่ทันสมัย⁶ นโยบายการปฏิรูปเศรษฐกิจและนโยบายเปิดประเทศ ในขณะเดียวกัน รัฐบาลได้หันมาสนใจการท่องเที่ยว และเห็นทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่สามารถนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาได้ ค.ศ. 1978 รัฐบาลออกประกาศ “รายงานว่าด้วยการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว” นับเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยตระหนักถึงด้านเศรษฐกิจเป็นสำคัญ เนื่องจากการท่องเที่ยวสามารถพัฒนาด้านเศรษฐกิจ เพิ่มอัตราการจ้างงาน และมีความสมดุลระหว่างรายจ่ายและรายได้ ในระหว่างการศึกษาคูงานที่ภูเขาหวงซาน (Huangshan) ท่านเติ้งเสี่ยวผิงได้เสนอว่า “กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถพัฒนา และพัฒนาอย่างโดดเด่น และอย่างเร่งด่วน” (Lu Min, 2009) ต่อมา ค.ศ. 1980 รัฐบาลได้ดำเนินนโยบายการเปิดเขตเศรษฐกิจพิเศษ เพื่อเพิ่มการลงทุน การค้าขาย และการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ เนื่องจากมีความต้องการเงินตราต่างประเทศ ได้พัฒนาการท่องเที่ยวโดยเน้นการท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศจีนเป็นหลัก ภายใต้การให้ความสะดวกในด้านการขอวีซ่า การสร้างสรรค์โครงสร้างพื้นฐานด้านการต้อนรับแขก และการสร้างสรรค์องค์กรต่าง ๆ ที่บริหารด้านการท่องเที่ยว ดังนั้น รัฐบาลจีนประกาศนโยบายที่เกี่ยวข้องกับเงินตราต่างประเทศเป็นจำนวนมาก เพื่อเพิ่มอัตราเงินตราต่างประเทศ

จาก “แผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 5 ปี ฉบับที่ 6” (ค.ศ. 1976-1980) “แผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 5 ปี ฉบับที่ 7” (ค.ศ. 1981-1985) “แผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 5 ปี ฉบับที่ 8” (ค.ศ. 1986-1990) ประกอบด้วย การประกาศนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ได้แก่ มาตรการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการและควมมีระเบียบต่อโรงแรม มัคคุเทศก์ และบริษัทนำเที่ยว กล่าวคือ ใน ค.ศ. 1988 สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งชาติจีน (China National Tourism Administration: CNTA) ได้ออกประกาศตามมาตรฐานสากลเรื่อง “การกำหนดการให้ดาวของโรงแรมที่ให้บริการนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ” และ “มาตรฐานการให้ดาวของ

⁶ นโยบายสี่ทันสมัย มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาประเทศจีนใน 4 ด้าน คือ ด้านเกษตรกรรม ด้านอุตสาหกรรม ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และด้านป้องกันประเทศ

โรงแรมที่ให้บริการนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ” อันเป็นการเริ่มต้นของระบบการให้ดาวของโรงแรม เนื่องจากรัฐบาลจีนเน้นการท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศจีนเป็นหลัก ดังนั้นโรงแรม บริษัทนำเที่ยวที่มีส่วนสำคัญในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว จึงถูกควบคุมด้วยประกาศนโยบายที่ว่าด้วยการจัดการโรงแรม สิ่งเหล่านี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจและการให้ความสำคัญของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจีน นอกจากนี้ ยังออกประกาศเรื่อง “วิธีการดำเนินการจัดการเขตการท่องเที่ยว” (ชั่วคราว) “วิธีการดำเนินการจัดการบริษัทนำเที่ยว” (ชั่วคราว) “วิธีการดำเนินการจัดการเงินตราต่างประเทศด้านการท่องเที่ยว” (ชั่วคราว) “วิธีการดำเนินการจัดการการสร้างสรรค์โครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว” (ชั่วคราว) “วิธีการดำเนินการจัดการความปลอดภัยในการท่องเที่ยว” (ชั่วคราว) (Guo Zhenjiang, 2015) หากพิจารณาถึงการออกประกาศเกี่ยวกับ วิธีการและมาตรการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวในลักษณะของข้อบังคับชั่วคราวนั้น เป็นไปเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทการพัฒนาในประเทศให้มีระเบียบมากขึ้น ทั้งด้านการให้บริการการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม บริษัทนำเที่ยว เป็นต้น และเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว ในขณะที่เดียวกัน เพื่อสร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมด้านการท่องเที่ยวอย่างปลอดภัยให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยว และสร้างความไว้วางใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวที่ประเทศจีน

ใน ค.ศ. 1981 ที่ประชุมการงานด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยได้เสนอให้การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมหนึ่งของกิจกรรมเชิงเศรษฐกิจ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีแนวโน้มตามการคาดการณ์ด้านเศรษฐกิจเป็นหลัก และประกาศนโยบายเรื่อง “การตกลงที่ว่าด้วยงานด้านการท่องเที่ยวอย่างเร่งด่วน” ภายใต้นโยบายการเปิดประเทศ รัฐบาลได้อนุญาตให้ชาวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวยังจีนและเฉพาะพื้นที่ที่มีเมืองเปิดสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ใน ค.ศ. 1982 สำนักนายกรัฐมนตรีประกาศเรื่อง “การกำหนดที่ว่าด้วยการจัดการชาวต่างชาติมาท่องเที่ยวในประเทศจีน” โดยกำหนดเมืองเปิดหรือเขตเปิดเป็นสี่ระดับด้วยกัน ชาวต่างชาติสามารถท่องเที่ยวอย่างเสรีในกลุ่มเมืองระดับแรก ได้แก่ ปักกิ่ง (Beijing) เซี่ยงไฮ้ (Shanghai) เทียนจิน (Tianjin) และเมืองหรือเขตอื่นๆ ทั้งหมด 29 แห่ง ส่วนเมืองอื่นๆ ที่จำแนกในอีกสามระดับนั้น ชาวต่างชาติต้องได้รับอนุญาตและทำหนังสือท่องเที่ยวจึงสามารถเดินทางไปได้ แต่เนื่องจากจำนวนชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศจีนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและอย่างต่อเนื่อง ทำให้ต้องออกประกาศ “กฎหมายที่ว่าด้วยการจัดการการเข้าออกประเทศจีน” ใน ค.ศ. 1985 เป็นกฎหมายที่ว่าด้วยการจัดการคนเข้าออกประเทศจีน แทนฉบับ ค.ศ. 1951 ที่ว่าด้วยการออกประเทศจีนของคนจีนโพ้นทะเล แสดงให้เห็นถึงการออกประกาศฉบับใหม่มีการควบคุมผู้ที่เดินทางเข้าออกประเทศเข้มข้นกว่าประกาศฉบับเดิม ในขณะเดียวกัน เมืองเปิดหรือเขตเปิดได้เพิ่มเป็น 244 แห่ง (Guo Zhenjiang, 2015) เห็นได้ว่า การออกประกาศเหล่านี้ได้สร้างความระเบียบมากขึ้นในการจัดการชาวต่างชาติ และอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมากขึ้น แต่ยังคงเปิดประเทศแบบไม่สมบูรณ์ และมีแนวโน้มเปิดมากขึ้นเรื่อย ๆ ใน ค.ศ. 1989 มีการพัฒนาการท่องเที่ยวเขตชายแดน เนื่องจากมีความต้องการเงินตราต่างประเทศ รัฐบาลจีนเห็นความสำคัญของการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาใน

ประเทศจีน ใน ค.ศ. 1992 สำนักนายกรัฐมนตรีออกประกาศเรื่อง “การตกลงที่ว่าด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สามอย่างเร่งด่วน” โดยเสนอให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นเรื่องสำคัญของอุตสาหกรรมที่สาม ดังนั้น เห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของฐานะการท่องเที่ยว จากเดิมเป็นเพียงกิจกรรมการท่องเที่ยวที่รับแขกทางการเมืองเป็นหลัก กลายเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่สาม โดยการคาดการณ์ด้านเศรษฐกิจ และเห็นความสำคัญของการท่องเที่ยวที่มีบทบาทในด้านเศรษฐกิจ

อย่างไรก็ตามมีรายงานที่กล่าวถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในประเทศ จีน ใน ค.ศ. 1984 “รายงานที่ว่าด้วยปัญหาหลายประการต่อการงานการพัฒนาการท่องเที่ยว” โดยกล่าวถึงการนำและการจัดการของการท่องเที่ยวภายในประเทศจีน แต่รายงานนี้ไม่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในประเทศ ใน ค.ศ. 1985 “รายงานที่ว่าด้วยปัญหาหลายประการของการปฏิรูประบบการท่องเที่ยว” โดยเสนอว่าการท่องเที่ยวภายในประเทศมีผลต่อการเพิ่มอัตราการจ้างงาน รัฐบาลจึงเริ่มหันมาสนใจการท่องเที่ยวภายในประเทศ โดยมีสถิติข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวภายในประเทศจีนหลายด้าน ต่อมา ใน ค.ศ. 1986 รายงานเรื่อง “การแจ้งการตกลงของการประชุมศูนย์กลางจีน” เสนอให้มีการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในประเทศไปอีกขั้นหนึ่ง และสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งชาติจีนควรพิจารณาการท่องเที่ยวภายในประเทศ แม้จะมีรายงานที่กล่าวถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในประเทศ แต่ท่าทีของรัฐบาลจีนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในประเทศ คือ “ไม่สนับสนุน ไม่ปลุกเร้าใจ ไม่คัดค้าน” (Mei Ling, 1994) ปฏิบัติการของรัฐบาลจีนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการท่องเที่ยวภายในประเทศ แม้ว่าหลายรายงานที่เสนอเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวภายในประเทศ แต่รัฐบาลจีนยังเน้นการท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศจีนเป็นหลัก เนื่องจากต้องการเงินตราต่างประเทศอย่างมาก

กล่าวโดยสรุปในยุคของผู้นำเต็ง เสี่ยวผิง เป็นยุคที่ค่อนข้างเปิดกว้างเรื่องการท่องเที่ยว แต่ยังคงอยู่ภายใต้ข้อจำกัด เห็นได้จากการมีการจัดระดับเมืองเปิดเป็น 4 ระดับสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ให้สามารถเดินทางท่องเที่ยวอย่างเสรีได้เพียงบางเมืองเท่านั้น เนื่องจากกังวลต่อความมั่นคงของประเทศ ในขณะเดียวกันรัฐบาลก็ยังคงคำนึงถึงรายได้จากการท่องเที่ยวอันเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งสร้างเม็ดเงินให้กับประเทศได้ ช่วงที่รัฐบาลต้องการนำเงินมาฟื้นฟูประเทศจึงเน้นการท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศจีนเป็นหลัก ส่วนการท่องเที่ยวภายในประเทศนั้นรัฐบาลกลับมีท่าที “ไม่สนับสนุน ไม่ปลุกเร้าใจ ไม่คัดค้าน” ตลอดจนไม่อนุญาตประชาชนจีนออกเดินทางไปเที่ยวต่างประเทศ นอกจากนี้ รัฐบาลจีนยังประกาศนโยบายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเงินตราต่างประเทศ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศจีน

4. ยุคผู้นำเจียงเจ๋อหมิน (Jiang Zemin, ค.ศ. 1993-2002): เสรีภาพแห่งการท่องเที่ยวต่างแดน

ผลงานอันโดดเด่นของรัฐบาลภายใต้การนำของท่านเจียงเจ๋อหมิน เริ่มต้นตั้งแต่ ค.ศ. 1993 ได้ออกประกาศเรื่อง “ข้อเสนอแนะว่าด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศอย่างมีความ

กระตือรือร้น” ถือเป็นภารกิจในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ด้วยการกระตุ้นการตลาด การให้คำแนะนำอย่างถูกต้อง เสริมสร้างการบริหารจัดการ ยกกระดับคุณภาพ ต่อมาสำนักนายกรัฐมนตรี (State Council of the People's Republic of China) ออกประกาศเรื่อง “ข้อเสนอแนะหลายประการที่ว่าด้วยการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในประเทศ” ด้วยการเสนอให้นำอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ เป็นรายการหนึ่งในแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจีน 5 ปี สร้างสรรค์ตลาดการท่องเที่ยวภายในประเทศอย่างมีระเบียบภายใต้การแข่งขัน มีความพยายามพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวแก่ประชาชน และตอบสนองความต้องการด้านการท่องเที่ยวให้กับประชาชน สิ่งเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลได้พยายามทุ่มเทอย่างหนักในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เกิดความต่อเนื่องเพื่อตอบสนองความต้องการของคนในประเทศและชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในประเทศจีน

จากแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวดังกล่าว ทำให้ชาวจีนมีความต้องการเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศมากขึ้น สำนักนายกรัฐมนตรีได้อนุมัติให้กระทรวงการท่องเที่ยวแห่งชาติจีนและกระทรวงตำรวจจีน (Ministry of Public Security of the People's Republic of China) ออกประกาศเรื่อง “วิธีการจัดการการท่องเที่ยวของประชาชนจีนออกไปเที่ยวต่างประเทศโดยจ่ายเอง (ชั่วคราว)” ใน ค.ศ.1997 เป็นนโยบายและวิธีการดำเนินการอย่างชัดเจนสำหรับคนจีนที่มีความต้องการไปเที่ยวต่างประเทศโดยเสียค่าใช้จ่ายเองและเป็นสัญลักษณ์การเปิดการท่องเที่ยวไปต่างประเทศอย่างเป็นทางการ โดยกล่าวถึงแนวโน้มการพัฒนาการท่องเที่ยวว่า **“พัฒนาการท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศจีนอย่างเต็มที่ พัฒนาการท่องเที่ยวภายในประเทศอย่างมีความกระตือรือร้น พัฒนาการท่องเที่ยวที่เดินทางไปต่างประเทศอย่างมีความเหมาะสม”** จึงเห็นได้ชัดว่า รัฐบาลจีนได้ปฏิวัติตนเองด้วยการเปิดประเทศในหลายแง่มุมให้กว้างและลึกซึ้งมากกว่ายุคผู้นำเติ้งเสี่ยวผิงโดยเฉพาะการให้เสรีภาพในการเดินทางท่องเที่ยวทั้งชาวจีนและชาวต่างชาติ

ส่วนนโยบายวันหยุดประจำปียังคงไม่มีความเปลี่ยนแปลงนับตั้งแต่ยุคของผู้นำเหมา เจ๋อตง อย่างไรก็ตาม ใน ค.ศ. 1995 สำนักนายกรัฐมนตรีได้ออกกำหนดว่าด้วย “เวลาการทำงานของพนักงาน” โดยกำหนดให้พนักงานทำงาน 5 วันต่อสัปดาห์ ดังนั้น วันหยุดตลอดทั้งปีจากเดิม 52 วันจึงเพิ่มขึ้นเป็น 104 วัน ส่งผลให้พนักงานมีเวลาพักผ่อนเดินทางท่องเที่ยวได้มากขึ้น ต่อมา ใน ค.ศ. 1999 ได้ดำเนินนโยบายสัปดาห์ทอง (Golden Week) และหยุดอีสี่อีหยุด 3 วัน มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาและกระตุ้นการท่องเที่ยวภายในประเทศ ผ่านการเพิ่มวันหยุดให้แก่ประชาชน ปีถัดมา ค.ศ. 2000 รัฐบาลได้ออกประกาศเรื่อง “ข้อเสนอแนะหลายประการที่ว่าด้วยการพัฒนาการท่องเที่ยวในวันหยุดไปอีกขั้นหนึ่ง” กำหนดวันหยุดยาว 7 วัน เพื่อให้การใช้ระบบสัปดาห์ทองเกิดเป็นรูปธรรมอย่างเป็นทางการ (Fu Xiaoxia, 2011; Wei Xiang, 2014; Guo Zhenjiang, 2015) ค.ศ. 2001 รัฐบาลได้ออกประกาศเรื่อง “ประกาศว่าด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างเร่งด่วนอีกขั้นหนึ่ง” อันเป็นการต่อยอดข้อเสนอแนะฯ ที่เคยเสนอไว้เมื่อปีที่ผ่านมา พร้อมทั้งยังแสดงความกังวลต่อกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยัง

ไม่มีคุณภาพ อาทิ อุปกรณ์พื้นฐานด้านการท่องเที่ยวในประเทศยังไม่ทันสมัย ระดับการพัฒนาและอนุรักษ์แหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวยังต่ำ การตลาดยังไม่มีระบบระเบียบมากนัก จึงควรยกระดับคุณภาพการให้บริการ ดังนั้นการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างเร่งด่วนอีกขั้นหนึ่ง จึงดำเนินไปเพื่อสร้างสรรค์ประเทศจีนเป็นประเทศมหาอำนาจด้านการท่องเที่ยว (สำนักนายกรัฐมนตรี, 2001)

อาจกล่าวได้ว่าในยุคของผู้นำเจียง เจ๋อหมิน มาตรการต่าง ๆ ที่เคยประกาศในยุคก่อนหน้านั้นที่มีลักษณะแบบชั่วคราว ได้ถูกนำมาประกาศใช้อีกครั้งในยุคนี้ และเป็นมาตรการอย่างเป็นทางการมากขึ้น ส่งผลให้การประกาศนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีความเป็นระเบียบมากขึ้นเมื่อเทียบกับยุคก่อน อีกทั้ง ยังประกาศนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยว อย่างกรณีการพบการระบาดของโรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง ที่เกิดจากไวรัส SARS ใน ค.ศ. 2002 ทำให้นักท่องเที่ยวชาวจีนไม่กล้าเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของตน รวมถึงชาวต่างชาติจำนวนมากต่างพากันยกเลิกการเดินทาง รัฐบาลจีนจึงใช้มาตรการต่างๆ เพื่อควบคุมการระบาดของโรค SARS พร้อมทั้งให้การสนับสนุนบริษัทและบุคคลที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยว เพื่อกระตุ้นให้คนเดินทางท่องเที่ยว และเริ่มเปิดเส้นทางท่องเที่ยวจากจีนสู่ไต้หวัน ภายใต้อำนาจประกาศเรื่อง “วิธีการอนุญาตให้ชาวจีนแผ่นดินใหญ่เข้ามาเที่ยวไต้หวัน” ค.ศ. 2002 แต่ยังคงมีอยู่จำกัดอยู่

5. ยุคผู้นำหูจิ่นเทา (Hu Jintao, ค.ศ. 2003-2012): วัฒนธรรมและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ใน ค.ศ. 2005 ประกาศ “โครงการแผนการพัฒนากการท่องเที่ยวสีแดงของประเทศจีน ค.ศ. 2004-2010” โดยเสนอการดำเนินการพัฒนา “การท่องเที่ยวสีแดง” (Red Tourism) อย่างเป็นทางการ การท่องเที่ยวสีแดงหมายถึง การท่องเที่ยวที่ไปเยี่ยมชมสถานที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของคอมมิวนิสต์จีน และโครงการนี้ได้กล่าวถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวสีแดง ว่ามีวัตถุประสงค์ คือ เร่งการศึกษาทางด้านการปฏิบัติ ส่งเสริมความรักประเทศชาติของประชาชนจีน โดยเฉพาะคนหนุ่มสาวสมัยใหม่ ส่งเสริมและปลุกเร้าจิตใจประชาชนชาติ ตลอดจนกระตุ้นการพัฒนาเศรษฐกิจในเขตการปฏิบัติ ในขณะเดียวกัน แนวโน้มการพัฒนาการท่องเที่ยว ยังเน้นการท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศ คือ “พัฒนาการท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศจีนอย่างเต็มที่ พัฒนาการท่องเที่ยวที่เดินทางไปต่างประเทศอย่างมีระเบียบ ยกระดับการท่องเที่ยวภายในประเทศ” (Ren Chun, 2005) เนื่องจากต้องการกระตุ้นอุปสงค์ภายในประเทศ กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจ โดยเสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็น “พัฒนาการท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศจีนอย่างเต็มที่ พัฒนาการท่องเที่ยวที่เดินทางไปต่างประเทศอย่างมีระเบียบ ยกระดับการท่องเที่ยวภายในประเทศ”

ใน ค.ศ. 2007 ได้ออกประกาศปรับปรุงแก้ไข “วิธีการหยุดในวันเทศกาลและวันที่ระลึกของประเทศจีน” มีคำสั่งยกเลิกสัปดาห์ทองในพฤษภาคม หรือ หวู่อี คือ จากเดิมให้หยุด 7 วันลดเหลือเพียง 3 วัน ในขณะเดียวกันก็เพิ่มวันชิงหมิง (Qingming) หรือเซ่งเม้ง ตวนหวู่ (Duanwu) หรือเทศกาลบ๊ะจ่าง จง

ชิว (Zhongqiu) หรือเทศกาลไหว้พระจันทร์ เป็นวันหยุดประจำปีเพิ่มขึ้น ส่วนวันหยุดปลายสัปดาห์ (เสาร์-อาทิตย์) คงไว้เช่นเดิม เพื่อให้เป็นวันหยุดยาว ถือเป็น การให้ความสำคัญแก่เทศกาลที่เกี่ยวข้องกับประเพณีวัฒนธรรมของชาวจีนมากขึ้น สะท้อนถึงรัฐบาลได้ตระหนักถึงคุณค่าของวัฒนธรรมของตนที่สืบทอดมาอย่างยาวนาน การเพิ่มวันหยุดตามเทศกาลดังกล่าวยังช่วยให้เกิดการอนุรักษ์วัฒนธรรมจีนและเป็นวิธีการสืบต่อวัฒนธรรมจีนได้เป็นอย่างดี ต่อมาใน ค.ศ. 2008 รัฐบาลได้ออกข้อบังคับว่าด้วยการจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างในวันหยุดนักขัตฤกษ์ (Fu Xiaoxia, 2011) ทำให้พนักงานกล้าหยุดเพื่อพักผ่อนและเดินทางท่องเที่ยว โดยไม่ต้องกังวลถึงการขาดรายได้ ในช่วงวันหยุดเป็นมาตรการส่วนหนึ่งในการกระตุ้นอุปสงค์ภายในประเทศของรัฐบาล

ผลพวงจากการที่ประเทศจีนได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจโลกใน ค.ศ. 2008 รัฐบาลจึงได้เร่งสร้างการกระตุ้น การบริโภคภายในประเทศ จึงเปลี่ยนแนวโน้มการพัฒนาการท่องเที่ยว ด้วยการออกประกาศเรื่อง “ข้อเสนอแนะที่ว่าด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างเร่งด่วน” ใน ค.ศ. 2009 โดยกล่าวว่า “**พัฒนาการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมเสาหลักของเศรษฐกิจประชาชาติ และอุตสาหกรรมการให้บริการที่ประชาชนพอใจอย่างชัดเจนอีกขั้นหนึ่ง**” (Gao Yu, 2013; Guo Zhenjian, 2015; Tang Xiaoyun, 2014) และเสนออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมเสาหลักเชิงยุทธศาสตร์ ต้องกระตุ้นความร่วมมือระหว่างการท่องเที่ยวกับวัฒนธรรม กีฬา เกษตรกรรม และอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องอย่างเต็มที่ (Yu Xiaolan, 2015) ซึ่งเน้นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักเชิงยุทธศาสตร์ และได้รับความร่วมมือจากมณฑลเทศบาลนคร และมณฑลปกครองตัวเองทั้งหมด 31 แห่ง (ยกเว้นฮ่องกง มาเก๊า และไต้หวัน) นำยุทธศาสตร์นี้ไปปฏิบัติ (Tang Chen, 2015) การพัฒนาประเทศภายใต้การนำของท่านหู จิ้นเทา จึงเป็นยุคที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวกลายเป็นอุตสาหกรรมที่ให้บริการการพักผ่อนแก่ประชาชน และพยายามจะสร้างสรรค์อุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้เป็นอุตสาหกรรมที่อำนวยความสะดวกที่ดี และตอบสนองของประชาชนอย่างพอใจ

ในขณะเดียวกัน ประกาศนโยบายการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม (Ministry of Culture of the People’s Republic of China) และสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งชาติจีนได้ประกาศเรื่อง “ข้อเสนอแนะที่ว่าด้วยการส่งเสริมการพัฒนาาร่วมกันของวัฒนธรรมและท่องเที่ยว” เป็นเอกสารสำคัญชิ้นแรกที่ว่าด้วยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ต่อมา นโยบายที่ว่าด้วยการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมระดับรัฐบาลกลางประกาศใน “แผนการฟื้นฟูอุตสาหกรรมด้านวัฒนธรรม” “โครงการแผนการพัฒนาการปรับปรุงวัฒนธรรมในช่วงแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 5 ปี ฉบับที่ 12 ของรัฐบาลกลาง” “โครงการแผนการพัฒนาการปรับปรุงวัฒนธรรมในช่วงแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 5 ปี ฉบับที่ 12 ของกระทรวงด้านวัฒนธรรม” “แผนการพัฒนาอุตสาหกรรมด้านวัฒนธรรมในช่วงแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 5 ปี ฉบับที่ 12 ของกระทรวงด้านวัฒนธรรมเพิ่มขึ้น” เป็นต้น (Bi Xulong, 2013) สะท้อนให้เห็นว่ายุคนี้ผู้นำประเทศได้ให้ความสำคัญต่อประเพณีวัฒนธรรม คุณภาพชีวิต และการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ขึ้น

ชอบเดินทางท่องเที่ยว เช่น เพิ่มเทศกาลประจำปีเป็นวันหยุดนักขัตฤกษ์ อันเป็นการสืบทอดและอนุรักษ์วัฒนธรรมจีน การนำวัฒนธรรมเป็น soft power ในหลายๆ ด้าน เช่น นำวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อยมาเป็นจุดขายในการท่องเที่ยว เพื่อพัฒนาหมู่บ้านชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อย โดยใน “แผนการพัฒนาศรษฐกิจและสังคม 5 ปี ฉบับที่ 12” (ค.ศ. 2011-2015) โดยเสนอให้ใช้การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมากระตุ้นเศรษฐกิจและบรรเทาความยากจนในเขตการปฏิวัติเชิงประวัติศาสตร์ เขตชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อย เขตชายแดนและเขตยากจน นอกจากนี้ยังเน้นพัฒนาชนบทและภาคตะวันตกของประเทศจีนเป็นหลัก ดำเนินโครงการวัฒนธรรมที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในหมู่บ้านชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อย คณะกรรมาธิการกิจการชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อยของสาธารณรัฐประชาชนจีน (State Ethnic Affairs Commission of the People’s Republic of China) ประกาศ “โครงการแผนการพัฒนาและอนุรักษ์หมู่บ้านชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อยที่มีลักษณะเฉพาะตน” ใน ค.ศ. 2012 เสนอให้เน้นอนุรักษ์และปรับปรุงหมู่บ้านชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อยที่มีลักษณะเฉพาะตน 1,000 หมู่บ้าน (Yu Xiaolan, 2015) และประกาศนโยบายการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง สนับสนุนให้สร้างตราสัญลักษณ์เฉพาะกลุ่มเพื่อใช้ในกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเพื่อสันติภาพและส่งเสริมความร่วมมือระหว่างอุตสาหกรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยว เปลี่ยนแนวโน้มการพัฒนาการท่องเที่ยวมาเน้นการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยเห็นได้จากการเพิ่มวันหยุด และเน้นวัฒนธรรมเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการท่องเที่ยว

ดังที่กล่าวมาจะพบว่าในยุคของผู้นำ หู จิ้นเทา แนวโน้มการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวมีทิศทางปรับตัวให้สอดคล้องกับกระแสการท่องเที่ยวของโลกที่หันมาเน้นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยสร้างสรรค์อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมเสาหลักเชิงยุทธศาสตร์ จากการนำวัฒนธรรมมาสร้างเป็นสินค้าและรายได้ รวมถึงการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องจากการท่องเที่ยว เนื่องจากการคำนึงถึงรายได้จากการท่องเที่ยวที่จะนำมาใช้กระตุ้นเศรษฐกิจภายในประเทศและเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้มีเสรีภาพในการเดินทางและมีสถานที่พักผ่อนหย่อนกาย

6. ยุคผู้นำสีจิ้นผิง (Xi Jinping, ค.ศ. 2013-ปัจจุบัน): การท่องเที่ยวแบบ all-for-one⁷

จากการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้เป็นอุตสาหกรรมเสาหลักเชิงยุทธศาสตร์ในยุคของผู้นำ หู จิ้นเทา การเข้ามาดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศของท่าน สี จิ้นผิง ได้สานต่องานด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อจากเดิมด้วยการทำให้เกิดระบบระเบียบด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น เห็นได้จาก ใน ค.ศ. 2013 ได้ออกประกาศ “กฎหมายการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาชนจีน” ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะด้านและเป็นฉบับแรกสำหรับด้านการท่องเที่ยว

⁷ การท่องเที่ยวแบบ all-for-one ในรายงานการทำงานของรัฐบาลประจำปี 2017 นายกรัฐมนตรีลี่เค่อเฉียง (Li Keqiang) เรียกร้องให้มีสถานที่และบริการด้านการท่องเที่ยวที่ดีขึ้นและเพื่อผลักดันให้เกิดการท่องเที่ยวในชนบทการท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจและการท่องเที่ยวแบบครบวงจร

ขณะที่ประเทศอื่นต่างออกประกาศกฎหมายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวก่อนพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยว แต่ประเทศจีนกลับเริ่มจากการพัฒนาการท่องเที่ยวก่อนเป็นเวลามากหลายสิบปีจึงประกาศกฎหมายการท่องเที่ยว

ภายใต้การนำผู้นำยุคใหม่ที่เคยผ่านประสบการณ์การถูกส่งให้ไปใช้แรงงานทำไร่ทำนาอยู่ในพื้นที่ชนบท ทำให้เขาเกิดความเข้าใจความทุกข์ยากของชาวนาเป็นอย่างดี ดังนั้นสิ่งหนึ่งที่สี จิ้นผิง ทำหลังจากได้รับตำแหน่งประธานาธิบดี คือ การให้ความสำคัญอย่างยิ่งแก่ภาคชนบท ด้วยการการพัฒนาวิถีชีวิตความเป็นอยู่และส่งเสริมภาคเกษตรกรรมให้ทันสมัย การเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกร การพัฒนาสภาพที่อยู่อาศัยในชนบท และการพัฒนาเมืองกับชนบทให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อีกทั้งยังส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างการค้าและการนโยบาย เช่น การส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวที่มีภูมิทัศน์สวยงามเหมาะแก่พัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ปรับปรุงระบบการจัดการและคุณภาพของบริการการท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกรจากเดินทางมาเยี่ยมชมแปลงเกษตรหรือฟาร์มของตน เป็นต้น (Li Renliang, 2016)

การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการทูต ใน ค.ศ. 2015 ได้จัดการประชุมการทำงานด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทย นายหลี่ จิ้นเจา (Li Jinzao) ผู้ว่าการท่องเที่ยวแห่งชาติจีนได้เสนอคำว่า “การท่องเที่ยวเชิงการทูต” และเสนอให้รูปแบบของ “การท่องเที่ยวเชิงการทูต” เป็นเนื้อหาที่สำคัญใน “ยุทธศาสตร์ 515” ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจีน “ยุทธศาสตร์ 515” (Li Jinzao, 2015) มีรายละเอียดดังนี้

เป้าหมายทั้ง 5 ประการที่ต้องหมุนไปรอบๆ “การท่องเที่ยวสมัยใหม่มีความเป็นระเบียบด้านการตลาด การควบคุมอย่างปลอดภัย อำนาจความสะดวก พัฒนาประเทศอย่างเจริญและประชาชนกินดีอยู่ดี” และปฏิบัติตาม 10 แนวทาง ได้แก่

1. มุ่งมั่นต่อทิศทางการแก้ไขปัญหาด้านการจัดการการตลาดของการท่องเที่ยวตามกฎหมาย
2. การปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการท่องเที่ยวอย่างเข้มงวด การสร้างสิ่งแวดล้อมของการท่องเที่ยวที่ดี
3. สร้างจิตสำนึกอย่างเข้มข้นด้านแข็งแกร่ง สร้างการท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย
4. การปฏิวัติห้องน้ำ การสร้างระบบสาธารณสุขปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ
5. ดำเนินบทบาททางการเมืองและการตลาด เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรม
6. พัฒนาสินค้ารูปแบบใหม่ ส่งเสริมการเปลี่ยนรูปแบบอุปโภคด้านการท่องเที่ยว
7. ลดอุปสรรคในความร่วมมือระดับภูมิภาค ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวระหว่างภูมิภาคเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
8. พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงการทูต
9. การปฏิรูปการท่องเที่ยวอย่างเข้าใจและเข้าถึง
10. การใช้ระบบอินเทอร์เน็ตในการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและสังคม

ขณะเดียวกันก็พัฒนาการท่องเที่ยวสีแดงอย่างต่อเนื่องควบคู่กันไป โดยประกาศและจัดทำเอกสารเรื่อง “โครงการแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวสีแดงของประเทศไทย ค.ศ. 2016-2020” และ “รายชื่อแหล่งท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวสีแดงในประเทศไทย” และจัดการประชุมที่ว่าด้วย “โครงการแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวสีแดงของประเทศไทย ค.ศ. 2016-2020” ที่ปักกิ่ง (National Development and Reform Commission, 2017) โดยเสนอว่า

ประการแรก ต้องเข้าใจถึงความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวสีแดงอย่างลึกซึ้ง ประการที่สอง การดำเนินการส่งเสริมการท่องเที่ยวสีแดงต้องหมุนรอบ “โครงการแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวสีแดงของประเทศจีน ค.ศ. 2016-2020” ประการที่สาม มีประสิทธิภาพในการป้องกันเพื่อให้งานดำเนินการเกิดความราบรื่นของการท่องเที่ยว

อย่างไรก็ตาม เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการออกหนังสือเดินทางเข้าประเทศ (Visa) ทางรัฐบาลจีนมีนโยบายเกี่ยวกับวีซ่า คือ วีซ่าเดินทางผ่าน (Transit Visa) ไม่ต้องทำวีซ่า ให้อยู่ได้ 24 ชั่วโมง สำหรับประเทศทั่วไป ตั้งแต่ ค.ศ. 2013 เป็นต้นมา ประชาชนที่มาจาก 51 ประเทศเดินทางผ่านประเทศจีนโดยไม่ต้องทำวีซ่าอยู่ได้ 72 ชั่วโมง ในวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2016 บางด่านตรวจเปิดให้อยู่ได้ 144 ชั่วโมง และมีวีซ่า ณ ช่องทางอนุญาตของด่านตรวจคนเข้าเมือง (On-arrival Visa) ที่ท่าอากาศยานไห่โข่ว (Haikou) และซันย่า (Sanya) สำหรับ 16 ประเทศ เช่น อังกฤษ เกาหลีใต้ รัสเซีย ไทย เป็นต้น นอกจากนี้แล้ว ประชาชนของประเทศ รัสเซีย (เฉพาะเมืองอามูร์) สามารถเดินทางผ่านแดนเข้ามาเมืองเห่ยเหอ มณฑลเห่ยหลงเจียง ประเทศจีนโดยไม่ต้องทำวีซ่าและอยู่ได้ 1 วัน และประชาชนของประเทศรัสเซียสามารถเดินทางเข้ามาเมืองสวยเฟินเหอ มณฑลเห่ยหลงเจียง ประเทศจีนโดยไม่ต้องทำวีซ่าและอยู่ได้ 15 วัน และพลเมืองจากประเทศคาซัคสถานสามารถเดินทางเข้ามาเมืองฐ่าเฉิง และอำเภอจี๋มู่ไห่หนุ่ เขตปกครองตนเองซินเจียงอุยกูร์ ประเทศจีนโดยไม่ต้องทำวีซ่าและอยู่ได้ 3 วัน ด้วยเหตุนี้เอง นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในประเทศจีนจึงมีความสะดวกมากขึ้น (Chinese Visa Application Service Center; People.cn; Tian Ye, 2013; Guo Zhenjiang, 2015)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ในยุคของสี จิ้นผิงหรือยุคสังคมนิยมใหม่ รัฐบาลจีนมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจในชนบท เช่น การพัฒนาการท่องเที่ยวในชนบท มีนโยบายเน้นหนักและให้ความสำคัญต่อการพัฒนาชนบท ยังคงมุ่งมั่นต่อการการพัฒนาและอนุรักษ์วัฒนธรรม ประกอบด้วย วัฒนธรรมของชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อย ตลอดจนวัฒนธรรมเชิงประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะประวัติของพรรคคอมมิวนิสต์จีน การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องและเปิดกว้างกว่าเดิม ผ่านการประกาศนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการเข้าออกประเทศ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวจีนและชาวต่างชาติ

ดังนั้นการท่องเที่ยวจึงเป็นเครื่องมือที่ดีในการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและประชาชน ทั้งยังเป็นเครื่องมือทางการทูต และสะพานแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน การดำเนินนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเพื่อเพิ่มอัตราการจ้างงาน เพื่อบรรเทาความยากจนในเขตชนบท โดยระหว่างดำเนินการมีความร่วมมือระหว่างรัฐบาล บริษัทและภาคประชาชน

7. อิทธิพลของนโยบายการท่องเที่ยวในปัจจุบัน

ภายใต้การพัฒนาการท่องเที่ยวในผู้นำสี่ จีนผิงหรือสังคมสมัยใหม่ จะพบว่า ประธานาธิบดีสี จิ้นผิง มีการปราบปรามการทุจริตอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดความโปร่งใสในการเมืองจีน และชูเรื่องการท่องเที่ยวเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในเศรษฐกิจประชาชาติ นอกจากนี้ยังเน้นย้ำถึงความหมายและแนวทางการปฏิบัติตนต่อการท่องเที่ยวสมัยใหม่ที่นักท่องเที่ยวควรยึดถือ คือ การท่องเที่ยวที่มีมารยาท การท่องเที่ยวที่เคารพวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน อีกด้านหนึ่งการท่องเที่ยวยังถือเป็นวิธีหนึ่งในเชิงการตลาด รัฐมนตรีหลี่ เค่อเฉียง ได้ตระหนักถึงการท่องเที่ยวว่าเป็นสะพานที่เชื่อมต่อประเทศ และเป็นสะพานสู่การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม สามารถส่งเสริมให้เกิดมิตรภาพระหว่างประชาชน เมื่อพิจารณาผลการส่งเสริมการท่องเที่ยวในภาคชนบทด้วยการปฏิรูปห้องน้ำ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงเกษตรสามารถสร้างรายได้บรรเทาความยากจนในชนบทได้อย่างมาก

นับตั้งแต่ยุคของผู้นำหู จิ่นเทา เริ่มให้ความสำคัญต่อการรื้อฟื้นวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ทำให้เกิดกระแสการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมทั่วประเทศจีน ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงมรดก การท่องเที่ยวสีเขียว ที่ได้รับความนิยมอย่างมาก และได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลจีนอย่างมหาศาลทั้งด้านการเงินและนโยบายหนุนเสริม รวมถึงการยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวสมัยใหม่ของคนจีนทั้งท่องเที่ยวภายในประเทศหรือต่างประเทศ ให้มีมารยาท มีความเป็นระเบียบ และมีพฤติกรรมที่เหมาะสม และมีบัญชีดำ (Blacklist) สำหรับนักท่องเที่ยวที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม คนที่ถูกบันทึกในบัญชีดำ (3 ปี) โดยมีข้อบังคับในการออกประเทศ การขึ้นเครื่องบิน การสมัครทัวร์การท่องเที่ยว เป็นต้น (China National Tourism Administration, 2017)

การดำเนินมาตรการและนโยบายด้านการท่องเที่ยวสมัยใหม่ ได้สะท้อนให้เห็นความตั้งใจในการปฏิรูปด้านการท่องเที่ยวให้มีความเป็นระเบียบมากขึ้น และพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีคุณค่ามากขึ้น เช่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวสีเขียว แตกต่างจากการท่องเที่ยวรูปแบบเดิมที่เน้นความสวยงามของสถานที่เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้รัฐบาลยังกระตุ้นให้เกิดการสร้างความร่วมมือระหว่างอุตสาหกรรมอื่นๆ กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อให้การท่องเที่ยวมีความสามารถในการแข่งขันที่แข็งแกร่งขึ้น และการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น อินเทอร์เน็ต เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในการค้นหาข้อมูลและการจองที่พัก เป็นต้น

โดยสรุป นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเหล่านี้ก่อให้เกิดระเบียบกฎเกณฑ์เป็นระบบมากขึ้น ทำให้ประชาชนชาวจีน รวมถึงนักท่องเที่ยวต่างชาติ มีเสรีภาพในการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ถือเป็นนโยบายสำคัญที่จีนกำลังดำเนินการเพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้ นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวนั้นไม่เพียงแต่ส่งผลกับคนภายในชาติ เช่น หลังดำเนินนโยบายวันหยุด ทำให้ประชาชนจีนรู้สึกถึงการท่องเที่ยวกลายเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในชีวิตประจำวัน เป็นมาตรฐานที่บ่งบอกถึงการใช้ชีวิตแบบกินดีอยู่ดีหรือมีคุณภาพชีวิตที่ดี เป็นการเสริมคุณภาพชีวิตที่ดีสำหรับประชาชนทั่วไป และเป็นวิธีที่ประชาชนสามารถพักผ่อนด้วย

และยังส่งผลกับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาภายในประเทศจีนที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง อีกส่วนหนึ่งที่สำคัญภายใต้ดำเนินนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่อาศัยความเก่าแก่และความงดงามของวัฒนธรรมชนกลุ่มต่าง ๆ ของประเทศจีนมาสร้างเป็นสินค้า เพื่อเป็นจุดขาย และดึงดูดนักท่องเที่ยว และเป็นวิธีที่ดีต่อการเผยแพร่วัฒนธรรมจีนให้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญด้านการทูตเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีและบรรเทาความยากจนในพื้นที่ชนบท จากการพัฒนาของการท่องเที่ยวในชนบท

8. เอกสารอ้างอิง

เอกสารภาษาจีน

- Bi Xulong. (2013). Wenhua Lvyou Fazhan Zhengce Jiqi Qushi. (In Chinese). [Cultural Tourism Development policy and it's trend]. **Journal of Henan Institute of Education**. 32(5),19-23.
- Li Renliang. (2016). นโยบายพัฒนาเกษตรกรรม เกษตรกร และชนบทที่ทันสมัยของจีน. **วารสารสังคมศาสตร์**. 12(1), 95-114.
- Guo Zhenjiang. (2015). Zhongguo Lvyou Chanye Zhengce Yanhua Ji Xiaoyong Pinggu Yanjiu (1978-2014). (In Chinese). [Research on Evolution and Utility Evaluation of Tourism Industry Policy in China]. Master's Degree. Henan University.
- Fu Xiaoxia. (2011). Woguo Gonggong Jiari Biange De Zhengce Fenxi. (In Chinese). [The Policy Analysis of the Revolution of Public Holidays in China]. Master's Degree. Jilin University.
- Mei Ling. (1994). **Shilun Woguo Guonei Lvyouye Fazhan De Xianzhuang, Qushi Ji Duice**. (In Chinese).[On the Present Situation, Tendency and Countermeasures of Domestic Tourism Development in China]. **Consumer Economics**. (5), 24-28.
- Tang Chen**. (2015). Zhongguo Lvyou Chanye Zhengce Bianqian Yanjiu: Qushi Yu Dongyin (1978-2013). (In Chinese). [Research on the vicissitude of China Tourism Industrial Policy: Trend and Motivation (1978-2013)]. Master's Degree. Henan University.
- Tang Xiaoyun. (2014). Zhongguo Lvyou Fazhan Zhengce De Lishiyanjin (1949-2013): Yige Lianghua Yanjiu De Shijiao. (In Chinese). [The Evolution of Chinese Tourism Development Policies(1949-2013):A Quantitative Perspective]. **Tourism Tribune**.29(8), 15-27.
- Tian Ye. (2013,4 Feb). 72 Xiaoshi Guojing Mianqian Zhengce Redian Wenti Jiexi. (In Chinese). [Analysis on the Hot Issues of the 72-hour Visa-Free Transit]. **CAAC Journal**. 1-2.
- Ren Chun. (2015,3 Feb). Guojia Chutai Fuchi Hongse Lvyou Zhengce: Fazhan Hongse Lvyou Shi Gonggu Dang De Zhizheng Diwei De Zhengzhi Gongchen. (In Chinese). [The state introduced to support the red tourism policy: The development of red tourism is a political project to consolidate the ruling status of the party]. **China Reform Daily**.
- Wei Xiang, Li Wei, Chen Qi. (2014). Zhongguo Jiari Zhengce Youxiaoxing Wenti Yanjiu: Jiyu Feizhengchang Shouyilv Shijiao. (In Chinese). [A Study on the Effectiveness of China's Holiday Policy: Based on the perspective of abnormal rate of return].**Contemporary Economic Research**.255(07),44-50.

Yu Xiaolan. (2015). Yunnan Wengding Waizhai Tese Wenhua Lvyou Chanye Tixi Jianshe Yu Guanli Yanjiu. (In Chinese). [Study on the Construction and Management of Cultural Tourism Industry System of Wengding Wa Village in Yunnan Province]. Master's Degree. Yunnan Normal University.

Website

- Chinese Visa Application Service Center. (2013). **Guanyu 45 Guo Gongmin 2013 Nian Qi Guojing Beijing, Shanghai, Guangzhou, Chengdu, 72 Xiaoshinei Mianqian De Tongzhi.** (In Chinese). [Notice: since 2013 45 countries citizens transit 72-hour visa-free transit In Beijing, Shanghai, Guangzhou and Chengdu]. Retrieved July 15, 2017, From http://www.visaforchina.org/BRU_ZH/generalinformation/news/271081.shtml
- Chinese Visa Application Service Center. **Wo Xuyao Shenqing Zhongguo Qianzheng ma.** (In Chinese). [Do I need to apply for a Chinese visa]. Retrieved August 8, 2017, From http://www.visaforchina.org/OA_ZH/generalinformation/visaknowledge/.282091.shtml
- People.cn. (2015). **Zhongguo Guoji Yimin Baogao (2015) : 93 Ge Guojia Yu Zhongguo Qianding Mianqian Xieyi, Luodiqian Guojia Diqu 36 Ge.** (In Chinese). [China International Immigration Report (2015): 93 countries signed a visa-free agreement with China , and 36 countries signed on-arrival visa]. Retrieved July 23, 2017, From <http://world.people.com.cn/n/2015/0319/c1002-26719622.html>
- China National Tourism Administration. (2017). **2016 Hongse Lvyou Shida Liangdian.** (In Chinese). [2016 red tourism ten highlights]. Retrieved September 8, 2017 From http://www.cnta.com/xxfb/hydt/201701/t20170130_813555.shtml
- National Development and Reform Commission. (2017). **Xuanchuan Guanche “2016-2020” Quanguo Hongse Lvyou Fzhan Guihua Gangyao” Dianshi Dianhua Huiyi Zaijing Shunli Zhaokai.** (In Chinese). [Promote the implementation of the "2016-2020 National Red Tourism Development Plan" Vand telephone conference held in Beijing]. Retrieved September 3, 2017, From http://www.ndrc.gov.cn/gzdt/201703/t20170331_843137.html
- China National Tourism Administration. (2017). **Zhongyan Caizheng Jiji Zhichi Hongse Lvyou Fazhan.** (In Chinese).[The central government actively supports the development of red tourism]. Retrieved August 16, 2017 From http://www.cnta.gov.cn/xxfb/jdxwnew2/201706/t20170606_827649.shtml
- Li Jinzao. (2015). **Kaipi Xin Changtaixia Zhongguo Lvyouye Fazhan De Xintiandi: 2015 Nian Quanguo Lvyou Gongzuo Huiyi Gongzuo Baogao.** (In Chinese). [Open up new horizons in the development of China's tourism industry: Report on the work of the National Tourism Work Conference 2015].Retrieved July 28, 2017 From http://www.cnta.gov.cn/ztwz/zghy/dsj/dsjs/201601/t20160119_758581.shtml
- China National Tourism Administration. (2017). **Bu Wenming Youke “Heimingdan”.** (In Chinese). [Uncivilized visitors "blacklist"]. Retrieved August 26, 2017, From http://www.cnta.gov.cn/xxfb/jdxwnew2/201708/t20170815_835507.shtml
- Lu Min. (2009). **Deng Xiaoping Yu Huangshan Lvyouye De Fazhan.** (In Chinese). [Deng Xiaoping and The Development of Huangshan Tourism]. Retrieved July 4, 2017, From <http://dangshi.people.com.cn/GB/85039/9727270.html>

State Council of the People's Republic of China. (1992). **1992 Nian 6 Yue 16 Ri Zhonggong Zhongyang, Guowuyuan Zuochu “Guanyu Jiakuai Fazhan Disan Chanye De Jueding”**. (In Chinese). [On June 16, 1992, the CPC Central Committee and the State Council made the Decision on Accelerating the Development of the Tertiary Industry]. Retrieved July 29, 2017, From <http://www.scio.gov.cn/zhzc/6/2/Document/1003563/1003563.htm>

State Council of the People's Republic of China. (2001). **Guowuyuan Guanyu Jinyibu Jiakuai Lvyouye Fazhan De Tongzhi**. (In Chinese). [Notice of the State Council on Further Accelerating the Development of Tourism]. Retrieved August 2, 2017, From http://www.gov.cn/zhengce/content//22/09-2016content_5110828.htm